

C-604/20. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2020. november 16.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Bundesarbeitsgericht (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2020. június 24.

**Alperes, a fellebbezési eljárásban ellenérdekű fél és felülvizsgálati kérelmet
előterjesztő fél:**

ROI Land Investments Ltd.

Felperes, fellebbező és a felülvizsgálati eljárásban ellenérdekű fél:

FD

Az alapeljárás tárgya

Joghatóság, az alkalmazandó nemzeti jog meghatározása

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az uniós jog értelmezése, EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1215/2012 rendelet) 21. cikkének (2) bekezdésével, (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdését, hogy a munkavállaló azon jogi személyt, amely nem a munkáltatója, és amely az 1215/2012 rendelet 63. cikkének

- (1) bekezdése értelmében nem valamely tagállamban rendelkezik székhellyel, amely azonban egy támogatási megállapodás alapján közvetlenül felelős a munkavállalóval szemben egy harmadik személlyel kötött egyedi munkaszerződésből eredő követelésekért, annak a helynek a bírósága előtt perelheti, ahol vagy ahonnan a munkavállaló munkáját a harmadik személlyel fennálló munkaviszony keretében végzi vagy utoljára végezte, amennyiben támogatási megállapodás hiányában a harmadik személlyel kötött munkaszerződés nem jött volna létre?
2. Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet 6. cikkének (1) bekezdését, hogy az 1215/2012 rendelet 21. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó fenntartás kizárja a tagállam nemzeti jogában előírt olyan joghatósági szabály alkalmazását, amely lehetővé teszi a munkavállaló számára, hogy a harmadik személlyel kötött egyedi munkaszerződésből eredő követelésekért – az első kérdésben ismertetett körülmények között – vele szemben közvetlenül felelős jogi személyt a munkáltató „jogutódjaként” a szokásos munkavégzési hely szerinti bíróság előtt perelje, ha az 1215/2012 rendelet 21. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett (2) bekezdése szerint nem áll fenn ilyen joghatóság?
3. Az első kérdésre adandó nemleges és a második kérdésre adandó igenlő válasz esetén:
- a) Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet 17. cikkének (1) bekezdését, hogy a „szakmai tevékenység” fogalom kiterjed a munkaviszony keretében végzett nem önálló tevékenységre?
- b) Igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet 17. cikkének (1) bekezdését, hogy az olyan támogatási megállapodás, amelynek alapján valamely jogi személy közvetlenül felelős egy munkavállaló harmadik személlyel kötött egyedi munkaszerződésből eredő követeléseikért, olyan szerződésnek minősül, amelyet a munkavállaló szakmai tevékenysége körébe tartozó céllal kötött?
4. Amennyiben az előző kérdésekre adandó válasz alapján a kérdést előterjesztő bíróság joghatósággal rendelkezik a jogvita elbírálására:
- a) Úgy kell-e értelmezni a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma I” rendelet) 6. cikkének (1) bekezdését, hogy a „szakmai tevékenység” fogalom kiterjed a munkaviszony keretében végzett nem önálló tevékenységre?
- b) Igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a „Róma I” rendelet 6. cikkének (1) bekezdését, hogy az olyan támogatási megállapodás, amelynek alapján egy jogi személy közvetlenül felelős valamely munkavállalóval szemben egy harmadik személlyel kötött munkaszerződésből eredő követelésekért, olyan szerződésnek minősül,

amelyet a munkavállaló szakmai tevékenysége körébe tartozó céllal kötött?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.) (a továbbiakban: 1215/2012 rendelet), különösen annak 17., 18., 20. és 21. cikke

A szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma I” rendelet) (HL 2008. L 177., 6. o.; helyesbítés: HL 2009. L 309., 87. o.) (a továbbiakban: „Róma I” rendelet), különösen annak 6. cikke

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

Arbeitsgerichtsgesetz (a munkaügyi bíróságokról szóló törvény, a továbbiakban: ArbGG), különösen annak 3. és 48. §-a

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 Az alperes egy ingatlanügyleteket végző társaság. A központi ügyvezetésének helye Kanadában található. A Németországban lakóhellyel rendelkező felperes 2015 szeptemberének vége óta egy „service agreement” (szolgáltatásnyújtási megállapodás) alapján „Deputy Vice President Investors Relations” minőségben tevékenykedett, és lényegében azzal foglalkozott, hogy befektetőket szerezzen az alperes ingatlanügyleteihez. Tekintettel arra, hogy a felek véleménye szerint bizonytalanság állt fenn a felperes munkajogi jogállását illetően, a felek úgy döntöttek, hogy a szerződéses jogviszonyt „átruházzák” egy létrehozandó új svájci társaságra. 2015 novemberének közepén a felek megállapodtak a „service agreement” visszamenőleges hatállyal történő megszüntetésében. A felperes kísérőlevelében az szerepel, hogy a felperes azzal a feltétellel írta alá a megállapodást, hogy a létrehozandó svájci társaság ügyvezetésére vonatkozó szerződés tekintetében azonos értékű megállapodást kötnek.
- 2 2016. január 14-én az alperes a svájci jog alapján egy leányvállalatot létesített R Swiss AG néven. 2016. február 12-én a felperes írásbeli munkaszerződést kötött az R Swiss-szel az e társaság igazgatójaként végzendő tevékenységről. E munkaszerződés értelmében a felperes 170 000 amerikai dollár (USD) összegű szolgálatba lépési díjat, valamint 42 500 USD összegű havi díjazást kapott. A szolgálatba lépési díj célja a felperest négy hónapra megillető díjazás megváltása volt.

- 3 Szintén 2016. február 12-én a felek aláírták a „patron agreement”-et (a továbbiakban a felek szóhasználata alapján: támogatási megállapodás). Ennek értelmében:

„1. §

R az európai forgalmazás céljából leányvállalatot hozott létre R Swiss AG néven. Az igazgató e vállalkozás ügyvezető tisztségviselője. E megállapításnak megfelelően R a következő nyilatkozatot teszi:

2. §

Az R teljes körű felelősséggel tartozik az R Swiss AG-nek az e társaság és annak igazgatója közötti együttműködés alapján kötött szerződéseiből eredő kötelezettségek teljesítéséért.”

- 4 2016. április 1-jén a felperes és az R Swiss új munkaszerződést kötött, amely felváltotta az előző munkaszerződést, és amelyben a felek – egyébként lényegében azonos szerződési feltételek mellett – 255 000 USD szolgálatba lépési díj megfizetésében állapodtak meg. Az előzőhöz hasonlóan e munkaszerződésre szintén a svájci jog alkalmazandó.
- 5 2016. július 11-én az R Swiss felmondta a felperes munkaszerződését.
- 6 2016. november 2-i ítéletében az Arbeitsgericht Stuttgart (stuttgarti munkaügyi bíróság, Németország) megállapította e felmondás érvénytelenségét, és arra kötelezte az R Swiss-t, hogy fizessen meg a felperesnek 255 000 USD szolgálatba lépési díjat, valamint a 2016 áprilisától 2016 augusztusáig terjedő időszakra járó díjazás címén 212 500 USD összeget. Ezen ítélet jogerőre emelkedett, az R Swiss azonban nem tett eleget fizetési kötelezettségének.
- 7 2017 márciusának elején a svájci jog alapján csődeljárás indult az R Swiss-szel szemben. 2017 májusának elején ezen eljárást csődvagyon hiányában megszüntették.
- 8 Az alapeljárásban a felperes a támogatási megállapodás alapján az R Swiss által az Arbeitsgericht Stuttgart (stuttgarti munkaügyi bíróság) fent hivatkozott ítélete szerint fizetendő összegek megfizetését kéri az alperestől. Ezenkívül a felperes a 2016 szeptemberétől 2017 novemberéig terjedő időszakra vonatkozóan összesen 595 000 USD megfizetését kéri az R Swiss-szel fennálló munkaviszonya alapján öt megillető díjazás iránti további követelések teljesítésének elmulasztása miatt.
- 9 A keresetet első fokon elutasították azzal az indokkal, hogy a német bíróságok nem rendelkeznek joghatósággal. A fellebbviteli bíróság ezzel szemben megállapította, hogy a német munkaügyi bíróságok joghatósággal rendelkeznek, és helyt adott a keresetnek. A kérdést előterjesztő bírósághoz benyújtott felülvizsgálati kérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kéri.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 10 A felülvizsgálati kérelem eredményessége döntően attól függ, hogy a német bíróságok rendelkeznek-e joghatósággal. E joghatóság először is az 1215/2012 rendelet 21. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett (2) bekezdéséből (első kérdés), másodsor az ArbGG 3. §-ával összefüggésben értelmezett 48. §-ának (1a) bekezdéséből következhet, azonban e nemzeti szabály alkalmazhatósága nem egyértelmű (második kérdés), harmadszor pedig az 1215/2012 rendelet 18. cikkének (1) bekezdéséből, ha a felperes e rendelkezés értelmében „fogyasztónak” tekinthető (harmadik kérdés). Ezenkívül abban az esetben, ha a német bíróságok ténylegesen rendelkeznek joghatósággal, felmerül a kérdés, hogy mely nemzeti jog alkalmazandó a támogatási megállapodásra (negyedik kérdés).

Az első kérdéstről

- 11 Az 1215/2012 rendelet a 66. cikkének (1) bekezdése értelmében az időbeli hatálya szempontjából alkalmazandó, mivel a keresetet 2017 márciusában, tehát 2015. január 10-ét követően nyújtották be. E rendelet tárgyi hatálya az 1. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében szintén fennáll.
- 12 Az 1215/2012 rendelet alkalmazásához mindig szükséges külföldi elem adott, mivel az alperes egy olyan külföldi társaság, amelynek székhelye nem belföldön található. A fellebbviteli bíróság megállapításai szerint az alperesnek az 1215/2012 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett központi ügyvezetése Kanadában található. Ezenkívül a felek egyetértenek abban, hogy az alperesnek az 1215/2012 rendelet 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett létesítő okirat szerinti székhelye szintén ebben az államban található.
- 13 Ha az alperes nem rendelkezik lakóhellyel valamely tagállamban, akkor a német bíróságok joghatóságát az 1215/2012 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése határozza meg, amely a tagállamok jogára utal, kifejezetten nem érinti azonban az 1215/2012 rendelet bizonyos joghatósági rendelkezéseit. E cikk (2) bekezdése a jelen ügyben nem bír jelentőséggel, mivel a német joghatósági rendelkezések nem tesznek különbséget állampolgárság alapján.
- 14 Az 1215/2012 rendelet 24. vagy 25. cikke szerinti kizárólagos joghatóság nem áll fenn. Az 1215/2012 rendelet 26. cikke sem releváns, mivel az alperes minden bírósági szinten a német bíróságok joghatóságának hiányára hivatkozott.
- 15 Lehetséges azonban, hogy fennáll az 1215/2012 rendelet 21. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett 21. cikkének (2) bekezdése szerinti joghatóság. E tekintetben tisztázni kell, hogy e rendelkezések akkor is alkalmazandók-e, ha az alperes – mint a jelen ügyben is – nem maga a munkáltató, azonban egy támogatási megállapodás alapján felelős a munkaszerződésből eredő, a munkáltatóval szembeni követelésekért, és a

támogatási megállapodás hiányában a munkaszerződés megkötésére nem került volna sor.

- 16 A kérdést előterjesztő bíróság abból indul ki, hogy a felperes és az R Swiss között létrejött munkaszerződés az 1215/2012 rendelet II. fejezetének 5. szakasza („Joghatóság egyedi munkaszerződéseknél”) értelmében vett „egyedi munkaszerződésnek” minősül. Az e munkaszerződésből eredő követelések azonban csak közvetett módon képezik az alapeljárás tárgyát. A felperes a 2016. február 12-i támogatási megállapodás alapján pereli az alperest.
- 17 E megállapodás 2. §-a értelmében az alperes a támogatási megállapodással „teljes körű felelősséget [vállalt] [azon szerződésekből] eredő kötelezettségek teljesítéséért”, amelyeket a felperes az R Swiss-szel kötött az igazgatói tevékenységével kapcsolatban. A kérdést előterjesztő bíróság úgy értelmezi e megállapodást, hogy az alperes jogilag kötelező módon kötelezettséget vállalt a felperessel szemben arra, hogy olyan pénzügyi helyzetbe hozza az R Swiss-t, amely lehetővé teszi számára a felperessel szemben fennálló pénzügyi kötelezettségeinek tényleges teljesítését. Ennélfogva a jelen ügyben a támogatási megállapodás a kezességhez vagy a garanciához hasonló, egyoldalú kötelezettséget keletkeztető szerződés. E megállapodás legalábbis a támogatott társaság – az R Swiss csődje által igazolt – fizetéseképtelensége esetén megalapozza az alperes helytállási kötelezettségét, amelyből a felperes számára jogok keletkeznek anélkül, hogy szükség lenne az R Swiss-szel szembeni előzetes eredménytelen igényérvényesítésre.
- 18 Az alperes mindazonáltal jogilag nem lépett az R Swiss mint munkáltató helyébe. Még ha az alperes az R Swiss anyavállalata is, nem rendelkezett utasítási jogkörrel a felperessel szemben.
- 19 A Bíróság még nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy ilyen esetben alkalmazható-e az 1215/2012 rendelet 21. cikkének (2) bekezdése. A kérdésre adandó válasz nem is kellően egyértelmű ahhoz, hogy minden észszerű kétséget kizárjon.
- 20 A német jogtudomány részben azt az álláspontot képviseli, hogy a munkaszerződés felei közötti jogvita esetén nem áll fenn más joghatóság az 1215/2012 rendelet 20-23. cikkében kifejezetten előírtakon kívül. Más szerzők úgy vélik, hogy nem eleve kizárt, hogy ezeket a szabályokat akkor is alkalmazni lehessen, ha munkaviszonyból eredő követelések érvényesítése érdekében harmadik személy ellen indítanak keresetet.

A második kérdésről

- 21 A kérdést előterjesztő bíróság abból indul ki, hogy a német bíróságok a nemzeti jog szerint joghatósággal rendelkeznek. A munkaügyi bíróság illetékessége az ArbGG 3. §-ával összefüggésben értelmezett 48. §-ának (1a) bekezdéséből következik, amely szerint a munkavállaló szokásos munkavégzési helye szerinti

bíróság illetékes, mégpedig akkor is, ha a kereset nem maga a munkáltató, hanem annak jogutódja ellen irányul. A kérdést előterjesztő bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a „jogutód” fogalmat tágan kell értelmezni, és az kiterjed a támogatási megállapodásból eredő, a kezességhez hasonló felelősség esetére is. A német jog szerint az így fennálló illetékesség utal a joghatóságra; az illetékes bíróságot tehát általában joghatósággal rendelkező bíróságnak is kell tekinteni.

- 22 Nem egyértelmű azonban, hogy az ArbGG 48. §-ának (1a) bekezdése az 1215/2012 rendelet 20. és azt követő cikkeiben előírt joghatósági szabályok mellett is alkalmazható-e.
- 23 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az 1215/2012 rendelet II. fejezetének 5. szakaszában szereplő rendelkezések nemcsak sajátos, hanem kimerítő jelleggel is rendelkeznek (2017. szeptember 14-i Nogueira és társai ítélet, C-168/16 és C-169/16, EU:C:2017:688, 51. pont; 2018. június 21-i Petronas Lubricants Italy ítélet, C-1/17, EU:C:2018:478, 25. pont). Ennélfogva az 1215/2012 rendelet 20–23. cikke az alkalmazási körében kimerítő jelleggel szabályozza a lehetséges joghatóságot olyan eljárásokban, amelyek tárgyát egyedi munkaszerződésből eredő követelés képezi. E rendelkezések értelmezésének a Bíróság számára történő fenntartásával biztosított, hogy azokat egységesen alkalmazzák a tagállamokban. Ilyen módon megkönnyítik a felperes számára annak megállapítását, hogy mely bírósághoz fordulhat, és lehetővé teszik az alperes számára, hogy észszerűen előre lássa, hogy mely bíróság előtt perelhető (lásd: 2003. április 10-i Pugliese ítélet, C-437/00, EU:C:2003:219, 16. pont).
- 24 Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint számos érv szól amellett, hogy az 1215/2012 rendelet 21. cikkének (2) bekezdése mellett a nemzeti joghatósági szabályok nem alkalmazhatók, még akkor sem, ha azok a munkavállaló számára kedvezőek. E megállapítás azonban nem kellően egyértelmű ahhoz, hogy minden észszerű kétséget kizárjon.

A harmadik kérdésről

- 25 Abban az esetben, ha a Bíróság az első kérdésre nemleges, a második kérdésre pedig igenlő választ ad, döntő jelentőséggel bír, hogy a felperest a támogatási megállapodásból eredő követelések érvényesítése tekintetében az 1215/2012 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „fogyasztónak” kell-e tekinteni (amint azt a fellebbviteli bíróság megállapította). Az 1215/2012 rendelet 6. cikkének (1) bekezdésében szintén fenntartott e rendelkezés szerint a fogyasztó a másik szerződő fél ellen akár annak a tagállamnak a bíróságai előtt, ahol a fél székhellyel rendelkezik, akár – függetlenül a másik fél székhelyétől – saját lakóhelyének bíróságai előtt indíthat eljárást.
- 26 Az 1215/2012 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének tárgyi hatálya ugyanezen rendelet 17. cikkéből következik. A 2016. február 12-i támogatási megállapodás az e rendelkezés értelmében vett „szerződésnek” minősül. Nem egyértelmű azonban, hogy a jelen összefüggésben a felperest „fogyasztónak” kell-e tekinteni.

Az 1215/2012 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése értelmében olyan személyről van szó, aki a szerződést kereskedelmi vagy szakmai tevékenységén kívül eső céllal kötötte.

- 27 Az, hogy a támogatási megállapodás olyan szerződés-e, amely a felperes szakmai tevékenységének körébe tartozik, attól függ, hogy a „szakmai” fogalom csupán az önálló tevékenységre vonatkozik-e, vagy magában foglalja a nem önálló tevékenységet, különösen a munkaviszony keretében történő foglalkoztatást is. A Bíróság – amennyire megállapítható – mindeddig nem döntötte el ezt az értelmezési kérdést. Az e kérdésre adandó válasz vitatott.
- 28 Egyes vélemények szerint az 1215/2012 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „szakmai tevékenység” alatt csak az önálló (vállalkozói) szakmai tevékenység értendő. Ennélfogva a munkavállaló által szakmája körében kötött szerződések fogyasztói szerződéseknek minősülhetnek. Más vélemények szerint a munkavállaló nem minősül az uniós jog értelmében vett fogyasztónak, így az 1215/2012 rendelet 17. cikke sem alkalmazható analógia útján a munkavállalók és a munkáltatók által benyújtott keresetekre.
- 29 Az 1215/2012 rendelet 17. cikke (1) bekezdésének a „szakmai tevékenység” fogalom tekintetében történő helyes értelmezése nem annyira nyilvánvaló, hogy minden észszerű kétséget kizárjon.
- 30 E rendelkezés szövege nem tesz vezet egyértelmű eredményre. A német nyelvben a „szakmai” („beruflich”) fogalom – mind általános értelemben, mind jogi értelemben – magában foglal minden olyan állandó jellegű tevékenységet, amelynek célja, hogy folyamatosan megélhetést biztosítson, és ezáltal kiterjed az önálló és nem önálló tevékenységre is. A francia és az angol nyelvi változatból sem lehet ettől eltérő következtetést levonni.
- 31 Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság szerint teljesülnek az 1215/2012 rendelet 17. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételek. Olyan helyzet áll fenn, amelyben a fogyasztóval szerződő fél kereskedelmi vagy szakmai tevékenysége a fogyasztó lakóhelyének tagállamára „irányul”, és a szerződés az ilyen tevékenység körébe tartozik.
- 32 Az „irányulás” fogalma azt feltételezi, hogy a kereskedőnek valamilyen módon jeleznie kell azon szándékát, miszerint kereskedelmi kapcsolatokat kíván létesíteni egy vagy több tagállam fogyasztóival, amely tagállamok egyike a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállam (lásd: 2010. december 7-i Pammer és Hotel Alpenhof ítélet, C-585/08 és C-144/09, EU:C:2010:740, 80. és azt követő pontok). A fellebbviteli bíróság megállapításai szerint ez a helyzet áll fenn, mivel az alperes azért vette igénybe a felperes szolgálatait, hogy az európai piacon – beleértve Németországot is – befektetőket szerezzen az ingatlanprojektjeihez. A kérdést előterjesztő bíróság szerint nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a támogatási megállapodás nem minősül ingatlanügyletnek. Elegendő, ha a szerződés a vállalkozói tevékenység körébe tartozik. Ez főszabály szerint

magában foglalja a vállalkozási tevékenység végzése céljából történő munkaerőfelvételét is.

A negyedik kérdésről

- 33 Amennyiben a német bíróságok rendelkeznek joghatósággal, a jogvita eldöntése szempontjából annak van jelentősége, hogy a támogatási megállapodásra a német anyagi jogot kell-e alkalmazni. Ez attól függ, hogy a támogatási megállapodás a „Róma I” rendelet 6. cikke értelmében vett „fogyasztói szerződésnek”, azaz olyan szerződésnek minősül-e, amelyet a felek a felperes szakmai tevékenységén kívüli célra kötöttek.
- 34 A „Róma I” rendelet a 28. cikke értelmében az időbeli hatálya szempontjából alkalmazandó, mivel a támogatási megállapodás megkötésére 2009. december 17-én került sor. E megállapodás esetében különböző országok joga között kell választani (a „Róma I” rendelet 1. cikkének (1) bekezdése), mivel a felperes lakóhelye és az alperes székhelye különböző államokban található. A „Róma I” rendelet 3. cikke értelmében vett jogválasztásra nem került sor.
- 35 A jogválasztás hiányában alkalmazandó jogot – a „Róma I” rendelet 5-8. cikkének sérelme nélkül – e rendelet 4. cikke szerint kell meghatározni. A „Róma I” rendelet 5–8. cikkében szereplő, e tekintetben a 4. cikkel szemben előnyben részesített rendelkezések közül kizárólag az e rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „fogyasztói szerződés” fennállása jön tekintetbe. A rendelet 8. cikke nem releváns, mivel a támogatási megállapodás a munkaszerződéstől elkülönülő, önmagában is értékkel rendelkező jogügyletnek minősül.
- 36 A „Róma I” rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint egy olyan szerződésre, amelyet egy természetes személy szakmai tevékenységén kívüli célra („a fogyasztó”) kötött egy másik, az üzleti vagy szakmai tevékenysége gyakorlásának keretében eljáró személlyel („a vállalkozó”), annak az országnak a joga az irányadó, ahol a fogyasztó szokásos tartózkodási helye található, feltéve, hogy a vállalkozó üzleti vagy szakmai tevékenységei ebbe az országba vagy az ezen országot is magában foglaló országokba irányulnak, és a szerződés e tevékenységekkel kapcsolatos. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság – amint azt a harmadik kérdéssel kapcsolatban már kifejtette – abból indul ki, hogy az alperes üzleti tevékenysége többek között Németországra irányult, és hogy a támogatási megállapodás e tevékenységgel kapcsolatos. A kérdést előterjesztő bíróság azonban a Bíróság általi előzetes tisztázás hiányában nem tudja megállapítani, hogy a „szakmai tevékenység” fogalom kiterjed-e a munkaviszony keretében végzett nem önálló tevékenységre, illetve igenlő válasz esetén nem tudja megállapítani azt, hogy a támogatási megállapodás – amely a munkaviszony keretében történő foglalkoztatásból eredő követelések biztosítására szolgál – a szakmai tevékenység körébe tartozónak minősül-e. E tekintetben – még ha a rendelkezések tartalma nem is teljesen azonos – ugyanaz érvényes, mint az 1215/2012 rendelet 17. cikkében foglalt, a joghatóságra vonatkozó rendelkezés keretében.